

Κυκλοφόρησε το soundtrack της ταινίας

Ο Μάτσας ντύνει μουσικά τον κόσμο του Νίκου Καζαντζάκη [ηχητικό]

Δημοσίευση: 07 Δεκ 2017, 09:07 | Τελευταία ενημέρωση: 07 Δεκ 2017, 09:07

Για μια ακόμη φορά ο Μίνως Μάτσας επιστρατεύει εξαιρετικούς σολίστ και δημιουργεί για το soundtrack της ταινίας «Καζαντζάκης» ένα συναρπαστικό ηχητικό σύμπαν.

Ποια μουσική παίζει στη ζωή του Νίκου Καζαντζάκη; Ποιοι ήχοι σφυροκοπούσαν το μυαλό του, την ώρα που ο πατέρας του τον έβαζε να φιλήσει τα πόδια των κρεμασμένων αγωνιστών της Κρήτης;

Τι ιστορίες του έλεγε η μητέρα του, όταν κάθονταν οι δυο τους στην αυλή του σπιτιού τους στο Ηράκλειο; Σε τι ρυθμό δούλευε η φλεγόμενη φαντασία του μικρού αγοριού, ενώ συνέθετε βίους αγίων για να την εντυπωσιάσει;

Σε ποια γλώσσα του μιλούσαν οι πρόγονοι που κυλούσαν στο αίμα του; Ποια μελωδία τον πλημμύρησε όταν αντίκρισε για πρώτη φορά την Ελένη Σαμίου, αγάπη και «ασπίδα της ζωής του»; Τι μέταλλο είχε η φωνή του Ζορμπά που φώτισε τόσες αλήθειες στο μυαλό του νεαρού «καλαμαρά»;

Η μουσική του Μίνου Μάτσα στη ταινία του Γιάννη Σμαραγδή περικλείει όλους αυτούς τους ήχους και τα τραγούδια, τον παλμό της τολμηρής πέννας ενός συγγραφέα που χάραξε νέους κόσμους, που πάσχιζε να γευτεί τη ζωή, να αντισταθεί στο θάνατο, να δει τον κόσμο από το πιο ψηλό

σημείο, να βουτήξει αποκαμωμένος και ελεύθερος στο κενό.

Παρουσιάστηκε σφάλμα.

Δοκιμάστε να παρακολουθήσετε αυτό το βίντεο στο www.youtube.com ή ενεργοποιήστε το JavaScript αν είναι απενεργοποιημένο στο πρόγραμμα περιήγησής σας.

Η μουσική της ταινίας αναδεικνύει την ιστορία που βλέπουμε επι της οθόνης, ενώ παράλληλα αφηγείται μια άλλη, λιγότερο ορατή. Για μια ακόμη φορά ο Μίνως Μάτσας επιστρατεύει εξαιρετικούς σολίστ και δημιουργεί για το soundtrack της ταινίας «Καζαντζάκης» ένα συναρπαστικό ηχητικό σύμπαν: Η λύρα, το λαούτο, το ακορντεόν, το σαντούρι, το βιολί, τα κρουστά, σε συνδυασμό με τα όργανα της δυτικής ορχήστρας, συνθέτουν μια αφήγηση που βυθίζει τον ακροατή στον συναισθηματικό κόσμο ενός προικισμένου, παθιασμένου ανθρώπου, ο οποίος πάλεψε να βρει απαντήσεις στα πιο δύσκολα ερωτήματα.

Η οδύνη της αναζήτησης, η λαχτάρα του ανθρώπου να ζησει όσα περισσότερα μπορεί, να φτάσει το ακατόρθωτο, γίνεται στο soundtrack ρυθμός που ξεσηκώνει το θυμικό. Άλλες στιγμές πάλι, γεμίζει γλυκύτητα η εικόνα, μαλακώνουν οι αγωνίες, το ταξίδι απλώνεται νωχελικά, οι γαζες του πατρικού ανθίζουν, η μουσική ξεχύνεται να αγκαλιάσει όλους τους ανθρώπους που συνάντησε ο Καζαντζάκης, όλα τα μέρη που επισκέφτηκε: τα σοκάκια που ερωτεύτηκε περιπλανώμενος έφηβος στην Κρήτη, τους «δαίμονες» που ξόρκισε στην έρημο του Σινά, τον επαναστατικό πυρετό που «κόλλησε» στη Μόσχα του 1927, την τελευταία νιοή που άφησε στο Φράιμπουργκ, το 1957.

Ο Καζαντζάκης γράφει για «την κατάρρα να γεννηθεί κανείς σε μια ενδιαφέρουσα εποχή» λες και μιλάει για τα μελλούμενα. Γράφει για μια εποχή όπου οι παλιές αναγνωρισμένες αρετές χάνουν το κύρος τους και η γαλήνη, η χαρά, η λεγόμενη ευτυχία ανήκουν στο παρελθόν• όπου ο άνθρωπος αποσυντίθεται και η ανθρωπότητα μπαίνει στον Αστερισμό της Αγωνίας. Το φως και η αισιοδοξία, όμως, πλημμυρίζουν τελικά το δρόμο του, επειδή πιστεύει στον Άνθρωπο που ανασυντάσσεται και ξαναγεννιέται.

Η μουσική σύνθεση του Μίνου Μάτσα επικεντρώνεται ακριβώς σε αυτό το «φως», στο καρδιοχτύπι της ανηφόρας: στον μοναδικό ήχο που είχε αξία για τον Καζαντζάκη. «Ανάπαψη δεν υπάρχει • υπάρχει μόνο αγώνας».

in.gr